

та ситуация, критикът е склонен да прояви необяснимо нехайство към своеобразието на твореца: да не се вглежда в текста в нужната степен, да не го следва в необходимата мяра, а напротив, да полага върху него необорими презумпции, чрез които именно да предвиди и очертае по-нататъшното развитие на автора или, обратно – да зачеркне всички възможности за съзряване на даден тип поетика¹.

И тук вече стигаме до спецификата на парадигматичния поглед: дори и когато (а почти винаги е така) претендира за историческа интерпретация на явленията, за поставянето им в диахронен ред, от който някои отпадат поради своята анахроничност или, по-точно, поради усиленото им историзиране, а други остават, за да бележат някаква вечна категориалност, дори при тези настойчиво предявявани претенции за стабилно ситуиране във времето, парадигматичното описание е всъщност атемпорално. Негова същност е именно пространствеността². С неповторим реторически замах и невъзвратимо, авторът е внедрен в едно идеално пространство, в един строго премислен културен модел, където заема отреденото единствено за него място. В идеалния топос *авторът* престава да е *автор* (отделен, независим, безотносителен), а съевременно е задействан като своя функция³. Неговата цялост и творческа органичност са сериозно, силно и завинаги накърнени, а това на практика води до стеснени репрезентации на *авторството* начало, до един отявлен процес на емблематизиране. *Авторът* е мислен не като единна експликация на по-голям или малък корпус текстове, а като имплицитно подразбиращо се тъждество с онези свои творби, които парадигмата счита за стойностни. Те могат да създават продуктивни релации – на аналогия или отрицание – с други, чужди авторови функции. В такъв смисъл може да говорим, че пространствените структури на парадигмата наистина са изпълнени не с индивидуални авторства, а със заменилите ги, по-ефикасно работещи, творчества-etalони, т.е. окупнени емблеми на автора (авто-